

Diets

W epoce średniowiecza, przed rokiem 1500, dialekty germańskie, zarówno te na kontynencie jak i te w Anglii, nazywano "theodiscus", czyli "ludowy" - dla odróżnienia od literackiego języka łacińskiego i powstałych z niego walońskich tj. romańskich dialektów i języków jak francuski. Od słowa "theodiscus" ukuto termin "diets" lub "duits", a także angielskie słówko "dutch". W pierwszych wersach średnioniderlandzkiego arcydzieła, eposu zwierzęcego Van den Vos Reynaerde, autor oznajmia, że przygody Lisa Przechery (Reinarta) wciąż jeszcze nie zostały w języku diets opowiedziane w całości i dlatego opowie je teraz podług ksiąg walońskich.

*Dat die avonture van Reynaerde
In dietsche onghemaket bleven...
Ende hise na den walschen boucken
In dietsche dus hevet begonnen.*

Nazwą "diets" obejmowano dość pokaźną liczbę dialektów. Analogicznie do nazwy epoki: średniowiecze, tj. wieki średnie, nazwano je dialektami średnioniderlandzkimi. Stopniowo rozwinął się z nich jeden wspólny język, którego zaczęto używać niezależnie, niejako obok dialektów lokalnych. Pisarze mieszkający w Brugii, Antwerpii czy Amsterdamie, chcąc być rozumiani przez jak największą liczbę czytelników, musieli unikać wyrazów i form regionalnych. Zastępowali je więc takimi, które w ich odczuciu były zrozumiałe także poza granicami miasta czy okolicy, gdzie mieszkali. Jest oczywiste, że pisarze ci sięgali do dialektów wiodących centrów politycznych, gospodarczych i kulturalnych, cieszących się szczególnym prestiżem.

(Źródło: Vandenputte O., Koch J. *Niderlandzki. Język dwudziestu milionów Holendrów i Flamandów*.
Stichting Ons Erfdeel, Rekkem 1992)